

Самъ-тамъ пиесата е окичена съ нѣкои поетически перли въ изразитѣ и драматическото развитие не може да прикрие, че тя е писана прѣди всичко отъ единъ лирикъ.

Петко Тодоровъ прѣзъ изтеклата година печата само нѣколко разкази, между които заслужва да се спомене «Една пѣсенъ» («Дем. Прѣгледъ», кн. II), отъ който вѣе една тиха опираща тжга. Въ него се рисува, какъ рухва и погива подъ тяжестта на врѣмето и измѣнението на условията единъ животъ, заглъхва една пѣсенъ, за да се подеме други животъ, друга пѣсенъ...

П. К. Яворовъ, който до сега минаваше въ литературата ни съ съ славата на майсторъ лирически поетъ, написа трагедия, «Въ политѣ на Витоша», съ която се откри театралния сезонъ на народния театръ. За тази пиеса се появиха най-противорѣчиви критики, всички отиващи до крайностъ — и тѣзи, които одобряватъ, и тѣзи, които отрицаватъ. Въ сжщностъ, тая първа драма въ нашата литература, която се опитва да изнесе на сцената съврѣмения градски животъ у насъ, има доста недостатъци, но има и своитѣ достоинства. Недостатѣцитѣ на пиесата сж прѣди всичко технически — тя е отрупана, може да се каже, съ външни ефекти, които отвлечатъ вниманието на зрителя на много мѣста въ най-трагичнитѣ моменти. Освѣтъ това, авторътъ е вмѣсилъ много посторонни работи и безъ голѣмо значение за основната цѣль, които стоятъ на мѣстата си, като прикачени, а не опоеени съ основата на пиесата. Най-вече такива сж несполучливитѣ остроумия на Чудомиръ и доста отъ външнитѣ ефекти.

Най-голѣмото достоинство на пиесата е, че Яворовъ сегна и взе своя сюжетъ изъ съврѣмения животъ, тоя, който сега живѣемъ. Той нагази въ тази областъ, която се оказа най-мжчна за българския драматургъ. Той изнася прѣдъ зрителя сблъскването между новитѣ идеи и тия отъ врѣмето на нашитѣ бащи, които въ много патриархални сѣмейства още непожтнати сж запазени, за да създаватъ драми. Мила Драгоданова и Христофоровъ сж носители на единъ по-новъ животъ съ повече идеализъмъ и просторъ, отколкото тоя, въ който живѣятъ околнитѣ имъ. Тѣ се сблъскватъ, обаче, въ своя пжтъ въ тази стѣна отъ прѣдразсждѣци. Тамъ се явява и трагедията. И тия двѣ свѣтли души биватъ задушени отъ тежката атмосфера.

Характеритѣ, обаче, както на Мила Драгоданова, така и на Христофоровъ, не сж напълно обрисувани; тѣ се нуждаятъ отъ още изяснителни чѣрти, които да ги изяснятъ напълно. Така, Христофоровъ е обрисуванъ твърдѣ едностранчиво — само като влюбенъ. А макаръ, че на доста мѣста се споменава за неговитѣ либерални идеи и борби съ консерватизма, никждѣ той не поличава въ драмата, като такъвъ. Сжщо така едностранчиво е обрисувана и Мила.